

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 maja 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. określił podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne ubezpieczonego S. K. z tytułu zatrudnienia u płatnika składek (...) Sp. z o.o. w G. w okresie: styczeń 2010 r. oraz od marca 2010 do czerwca 2010 r. W uzasadnieniu wskazał, iż płatnik składek objął ubezpieczeniami społecznymi oraz ubezpieczeniem zdrowotnym wynagrodzenie zasadnicze, natomiast od wynagrodzeń za korzystanie z samochodu służbowego naliczył jedynie podatek dochodowy od osób fizycznych. W ocenie pozwanego, wartość świadczenia polegającego na udostępnieniu pracownikowi samochodu służbowego do celów prywatnych stanowi przychód ze stosunku pracy oraz podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym oraz ubezpieczeniu zdrowotnemu.

W odwołaniu od powyższej decyzji (...) Sp. z o.o. w G. domagała się jej zmiany poprzez ustalenie, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne stanowi kwota wynagrodzenia zasadniczego, nie obejmująca przychodu z tytułu korzystania z samochodu służbowego. Powołując się na przepis § 2 ust. 1 pkt 26 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. nr 161, poz. 1106 ze zm.), wskazała, że podstawy wymiaru składek nie stanowią korzyści materialne wynikające z układów zbiorowych pracy, regulaminów wynagradzania lub przepisów o wynagradzaniu, a polegające na uprawnieniu do zakupu po cenach niższych niż detaliczne niektórych artykułów, przedmiotów lub usług oraz korzystaniu z bezpłatnych lub częściowo odpłatnych przejazdów środkami lokomocji. Podniosła, iż takie przesłanki istnieją w zakresie korzystania z samochodów służbowych przez pracowników spółki, bowiem mogą korzystać z samochodów służbowych do celów prywatnych, a uprawnienia te wynikają jednoznacznie z wewnątrzzakładowych uregulowań prawnych.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji.

Postanowieniem z 17 grudnia 2014 r. Sąd wezwał do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanego S. K..

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Zainteresowany S. K. jest pracownikiem (...) Sp. z o.o. Pracodawca zainteresowanego jest firmą spedycyjną, prowadzącą magazyny i agencje celną. Posiada kilkanaście placówek spedycyjnych i magazynów na terenie T. i całej Polski. Pracownicy firmy –magazynierzy, agenci celni oraz spedytorzy nie wykonują swojej pracy w siedzibie T. lecz codziennie uczestniczą w obsłudze statków i różnych klientów w różnych miejscach T. i poza nim. Samochody służbowe używane przez nich służą do dojazdu na aktualne miejsce pracy z domu i następnie pomiędzy poszczególnymi miejscami wykonywania zadań i ponownie do domu. Pracownicy spółki uzyskują dopłaty z tytułu użytkowania samochodów służbowych używanych do powyższych celów, od dopłat tych uiszczany jest podatek dochodowy.

/ bezsporne, vide pismo k. 28/

W regulaminie wynagradzania spółki (...) z o.o. w G. z dnia 15 maja 2009r. w § 12 przewidziano, iż pracodawca dopuszcza możliwość używania samochodów służbowych dla celów prywatnych pracowników – wyłącznie do dojazdów z miejsca zamieszkania do miejsca pracy, na odrębnych zasadach określonych przez pracodawcę (regulamin używania samochodów służbowych) . W § 5 regulaminu używania samochodów służbowych w spółce (...) dodanym aneksem z dnia 31 maja 2009r. dopuszczono możliwość używania samochodów służbowych dla celów prywatnych pracownika wyłącznie w celu dojazdu z miejsca zamieszkania do miejsca pracy – na odrębnych zasadach określonych przez Zarząd spółki.

/ k. 1 , 4 akt ZUS/

Zgodnie z treścią art. 18 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.), podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 1-3 i pkt 18a stanowi przychód, o którym mowa w art. 4 pkt 9 i 10, z zastrzeżeniem ust. 1a i 2, ust. 4 pkt 5 i ust. 12.

Zgodnie zaś z art. 4 ust. 9 tej ustawy, za przychód należy rozumieć przychody w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu: zatrudnienia w ramach stosunku pracy, pracy nakładczej, służby, wykonywania mandatu posła lub senatora, wykonywania pracy w czasie odbywania kary pozbawienia wolności lub tymczasowego aresztowania, pobierania zasiłku dla bezrobotnych, świadczenia integracyjnego i stypendium wypłacanych bezrobotnym oraz stypendium sportowego, a także z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności oraz umowy agencyjnej lub umowy zlecenia, jak również z tytułu współpracy przy tej działalności lub współpracy przy wykonywaniu umowy oraz przychody z działalności wykonywanej osobiście przez osoby należące do składu rad nadzorczych, niezależnie od sposobu ich powoływania.

Stosownie zaś do treści art. 12 ust. 1. ustawy z o podatku dochodowym od osób fizycznych (t.j. Dz. U. z 2012 roku, poz. 361 ze zm.), za przychody ze stosunku służbowego, stosunku pracy, pracy nakładczej oraz spółdzielczego stosunku pracy uważa się wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężną świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności: wynagrodzenia zasadnicze, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za niewykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty niezależnie od tego, czy ich wysokość została z góry ustalona, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych.

W myśl § 2 ust. 1 pkt 26 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. nr 161, poz. 1106 ze zm.), podstawy wymiaru składek nie stanowią korzyści materialne wynikające z układów zbiorowych pracy, regulaminów wynagradzania lub przepisów o wynagradzaniu, a polegające na uprawnieniu do zakupu po cenach niższych niż detaliczne niektórych artykułów, przedmiotów lub usług oraz korzystaniu z bezpłatnych lub częściowo odpłatnych przejazdów środkami lokomocji.

W niniejszej sprawie zasady korzystania z samochodów osobowych płatnika składek przez jego pracowników do celów prywatnych określone zostały w regulaminie wynagradzania z 15 maja 2009 roku (§ 12), regulaminie używania samochodów służbowych, w aneksie do tego regulaminu z 31 maja 2009 roku oraz w załączniku do tego aneksu (w aktach ZUS – k. 1 - 4).

Niespornym jest, iż pracownicy płatnika składek używają samochodów służbowych do celów służbowych i prywatnych. Koszt korzystania pracownika z samochodu służbowego finansuje płatnik składek. W załączniku do aneksu z 31 maja 2009 roku płatnik składek określił sposób wyliczenia świadczenia dla pracowników z tytułu używania samochodów służbowych do celów prywatnych. Od tak wyliczonego świadczenia płatnik składek naliczył S. K. za styczeń 2010 roku i marzec 2010 roku – czerwiec 2010 roku podatek dochodowy od osób fizycznych. Nie uwzględnił tego świadczenia w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne.

Zdaniem pozwanego, wartość świadczenia polegającego na udostępnieniu pracownikowi samochodu służbowego dla celów prywatnych stanowi przychód ze stosunku pracy i podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym oraz ubezpieczeniu zdrowotnemu.

Zdaniem odwołującej się spółki, w niniejszej sprawie ma zastosowanie cytowany § 2 ust. 1 pkt 26 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

W ocenie Sądu Okręgowego, rację należało przyznać skarżącemu.

Należy mieć na uwadze, iż pracownicy płatnika składek otrzymali do dyspozycji samochody służbowe. Osiągali korzyści materialne polegające na używaniu samochodów służbowych do celów prywatnych – bezpłatne przejazdy środkami lokomocji. Korzyści te określone zostały w regulaminie wynagradzania z 15 maja 2009 roku (§ 12), regulaminie używania samochodów służbowych, w aneksie do tego regulaminu z 31 maja 2009 roku oraz w załączniku do tego aneksu. Spełnione zatem zostały przesłanki z ww. § 2 ust. 1 pkt 26 rozporządzenia.

Sąd Okręgowy uznał, iż interpretacja ww. przepisu, dokonana przez pozwanego, nie jest prawidłowa.

Pozwany w odpowiedzi na odwołanie twierdzi, iż pracodawca nie dokonał zakupu (od podmiotu trzeciego) na rzecz pracownika artykułu, przedmiotu lub usługi, a jedynie udostępnił samochód służbowy należący do pracodawcy swojemu pracownikowi do celów prywatnych. W pismach procesowych wywodzi, iż samochody służbowe były używane także do innych celów niż tylko służbowe, co jest słuszne jedynie w zakresie konstatacji, iż służyły w celu dojazdu do i z domu. Innego sposobu użytkowania tych pojazdów pozwany nie wykazał.

Samochód służbowy ze swej istoty służy do celów służbowych i tak był wykorzystywany w niniejszej sprawie. Ponadto, zgodnie z regulaminem wynagradzania, wykorzystywany był do celów prywatnych przez pracowników jedynie w sposób dopuszczony regulaminem – w celach dojazdu do i z domu.

Nieracjonalna jest przy tym argumentacja polegająca na twierdzeniu, iż płatnik składek powinien nabyć samochód na rzecz pracownika – do jego celów prywatnych.

Z powyższych względów zaskarżoną decyzję należało zmienić – wyłączyć z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne świadczeń polegających na udostępnieniu pracownikowi samochodu służbowego do celów prywatnych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd, na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z wyżej powołanymi przepisami, orzekł jak w pkt I wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł w pkt II wyroku, na podstawie przepisów art. 108 § 1 k.p.c., art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., § 4 ust. 1, § 6 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 490).

SSO Magdalena Graul

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i aktami rentowymi doręczyć pełnomocnikowi pozwanego,
3. przedłożyć z wpływem apelacji lub za 21 dni z zpo.

SSO M. Graul